

Repræsentant der, hvor vi ikke kunne komme; jeg er fuldt overbevist om, at dersom han repræsenterer denne Betragtningssmaaade paa den samme Maade, med de samme Ord, og siger: Nei, hellere ingen Lov end denne; thi jeg vil ikke være med at sætte mit Navn under en Betingelse, som er saa haard og ubillig som denne; saa faae vi det, vi her ønske; jeg er overbevist om, at de særlige Landsdele, og her taler jeg om Kongeriget, ikke have den Repræsentation i Statens Regjering, som de kunne gjøre Krav paa, og at man der høier sig altfor meget for, jeg vil sige det ligefrem, lune-fulde Forbringere.

Vi komme nu til § 24. Det er ogsaa en af de vigtigere Paragrapher i Loven, som man med Hensyn til sin Stemmegivning maa være meget forsigtig med; den angaaer Udtjeningen af Børnepligten ved stadig Tjeneste. Jeg skal gjerne indrømme, at den har mindre Betydning for det Almindelige end den Paragraph, jeg sidst talte om, men den har en vis Betydning for de paagældende Personligheder, og jeg troer, at dersom man tager den af Regjeringen nu foreslaaede Affattelse istedetfor den, som tidligere er fremkommet her i Thinget, saa handler man ikke ganske ret imod dem. Meningen af Paragraphen, som den blev affattet ifjor, var den, at naar en Mand havde forpligtet sig til 8 Aars Tjeneste, saa skulde det være ham muligt efter kortere Tids Forløb at kunne frigjøre sig derfor, men dog ikke saaledes, at den kortere Tid isaafald kom til at have samme Betydning som den længere. Det ligger jo i Contractens ganske simple Natur, at naar jeg forpligter mig for 8 Aar, saa kan jeg ikke opfylde denne Forpligtelse med 5 Aar, men jeg kan have en Adkomst til, at de 5 Aar, jeg har tjent, dog give mig en Fordeel. Det Forslag, jeg her har stillet, er saaledes affattet, at den Mand, der har forpligtet sig til 8 Aars Tjeneste, naar han har tjent de 5 Aar af dem, ikke mere kan indkalbes i Fredstid, men bliver ført umiddelbart over i Forstærkningen og staaer altsaa til Raadighed i Krigstid, men ikke i Fredstid. Det er, troer jeg, egentlig heller ikke Regjeringens Hensigt at forandre det, men nu kommer det næste Punkt. Efter mit Forslag

siger man: Har han gjort kortere Tjeneste betragtes han som hjemforlovet, og indkalbes med den Albers Klasse, samtidig med hvilken han indtraadte i Tjenesten; dette synes at være den allerimpleste og naturligeste Ting, og at være i høieste Maade ønskeligt for Krigsvæsenet. Lad os gaae ind paa et Exempel: En Mand benytter Tilladelsen og indtræder i sit 18de Aar med Forpligtelse til 8 Aars Tjeneste. Han tjener i 3 Aar og bliver altsaa 21 Aar gammel, saa har han paa den for Krigsvæsenet heldigste Maade udrettet 3 Aars Tjeneste; hvorfor skulle de ikke komme ham tilgode? Naar han nu bliver hjemforlovet, saa skal han efter dette Forslag netop behandles som dem, der efter Udskrivningen bleve indkaldte til Tjeneste det samme Aar, som han indtraadte frivilligt; derved vinder han det, at han efter 5 Aars Forløb — han er nemlig 21 Aar, naar de 3 Aars Tjeneste ere fuldblyndede — ved det 26de Aar har fyldestgjort sin hele Forpligtelse mod Landhæren og træder over i Forstærkningen; dette forekommer mig at være en simpel og naturlig Bestemmelse. Dernæst har jeg tilføjet en anden Bestemmelse, som jeg for mit Bedkommende ikke anseer for meget væsentlig, og som jeg derfor meget gjerne skulde give fuldkommen Afkald paa, da jeg ikke troer, at der derved vil være vundet Noget ligeoverfor det, som Regjeringen foreslaaer. Forslaget lyder saaledes: „Hvis han affædiges paa Grund af egen Skyld, vil han være at behandle til Udskrivning lige med sine Jevnalvrende, uden at hans forudgaaende Tjeneste skal komme ham tilgode.“ Det er en Slags Straffebestemmelse for de Personer, som ikke opføre sig saaledes, at man vil beholde dem i Tjenesten. Jeg skal meget gjerne indrømme, at det er en besynderlig middelbar Straf, som maastee ikke er rigtig, og jeg for mit Bedkommende skal derfor være villig til, hvis jeg kan faae tilstrækkelig Tilstemning dertil, og Justitsministeren skulde sætte særlig Priis derpaa, ved 3die Behandling at tage den bort, medens de to foregaaende Bestemmelser i Paragraphen forekomme mig at være saa simple og klare og at ligge saa aldeles i Forholdets Natur, at jeg maa ansee dem bedre end det, der er foreslaaet af Ministeriet. Vi kommer nu til § 25; her begynde